

పనికిమాలిన వ్యక్తి

రచన : కాంచనపల్లి వేంకటరంగారావు

బ్రహ్మవంతు అనేది ఒకరి సొమ్ముకాదు. ఒక్కొక్కడు పుట్టిన నాటినుండి చనిపోయేవరకు దర్బాగానే జీవితం కల్గిస్తాడు. ఒక్కొక్కడి జీవితం దీనికిసరిగ్గా వ్యతిరేకం. మధ్యలో కాను పడి, మధ్యలోనే మారిపోయిన వారుకూడా ఉన్నారు. కాని ఏ అబద్ధవంతు, దురదృష్టం అయినా భార్యాపిల్లలు లేకుండావుంటే ఆచారం వేరు. సంసారంతోటి దారివేరు.

వెంకటేశం ఎన్ని కష్టాలొపడి ఎలాగో చదువు పూర్తిచేశాడు. ఈలోగా తల్లిదండ్రుల తదినాలు రెండుసార్లు పెట్టాడు. ఈలోగా భార్య కాలరానికి వచ్చింది. ఒకరికి యిద్దరు అయ్యారు. ముగ్గురు కాకుండానే ఊద్యోగం కోసం ప్రయత్నించడం ప్రారంభించాడు కాని ముగ్గురు పిల్లలుపుట్టి పర్యంతం ప్రయత్నించినా అపాడు కాకరి ఎక్కడా దొరికిందికాదు.

పెట్టుకలేనిన ఆఫీసులకన్నీ అర్జీలు పెట్టాడు. చూడవలసిన అధికారులందరినీ చూశాడు.

మొక్కవలసిన దేముళ్లకల్లా మొక్కాడు. తనజాతకం చూపెట్టి ఎంతోమంది జ్యోతిష్యులతో ఆలోచించాడు.

కనపడ్డ సామద్రుడికల్లా తన రెండు అర చేతులు వప్పగించి గంటలతరబడి వాళ్ళ నోటి వెంటవచ్చే సంతోషవార్తలకోసం నిరీక్షించేవాడు; వాళ్లే తన లలాటలిఖితాన్ని మార్చేటట్లు ఎవరు ఏమిచెప్పుతే అది సంసారం పోషించే నిమిత్తం, వుద్యోగ సేకరణకోసం చేస్తూ వచ్చాడు. చేతులోవున్న ఆ కాస్తడబ్బు అయి పోయింది. భార్యా పిల్లలు అస్త్రీపంజరాలలాగు తయారయ్యారు తనకి తిండిలేక.

ఇంటికి వెళ్ళడం భయమైపోయింది. భార్యా బిడ్డల ఘోష చూడలేకపోయాడు. ఆఫీసు ఉద్యోగాలు యిఖిదోరకవు అని నిశ్చయించుకొని మిలిటరీ సర్వీసుకోసం ప్రయత్నించాడు తుదిదఫాగా దానికికూడా ఆ అధికారులు 'నువ్వు నీరసంగా ఉన్నావు; బలంలేదు. బక్కచిక్కిన నీకు మిలిటరీలో ఉద్యోగ మెలావస్తుంది'

దయ్య బలిసిరా!' అనే వివిధ రిమార్కులతో త్రోసి పారేశారు.

ఇంతేంచేస్తాడు? మరేగత్యంతరం కన్పించడంలేదు. అప్పటికప్పుడు వారం రోజులై తిండిలేదు. కళ్ళు లోతుకుపోయాయి. కాళ్ళు లాటలాట లాడుతున్నాయి. వొళ్లు ఎంత కృశించాలో అంతా కృశించింది.

ఈ పరిస్థితిలో భార్యా పిల్లలు జ్ఞాపకానికి వచ్చారు. తనచేతికాని తనానికి దుఃఖించాడు. మిలిటరీ అధికారులు అన్న కడపటిమాట 'అన్ ఫిట్' అనేది పడేపడే తలపుకు వస్తోంది. 'నాకు యీ ప్రపంచం పనికిరాదు. ప్రపంచానికి నేను పనికిరాను. అంచేత పనికిరాని ప్రపంచానికే నా నేను పనికిరాక కాకపోతానా?' అనే ఆలోచనచేస్తూ కోపవచ్చి నడిరోడ్డుమీద పడి పోయాడు.

అడ్డు ఆపులులేకుండా, 'నీవు యీ ప్రపంచానికి Unfit గనుక బ్రతికి లాభంలేదు.' అనే మాటను మిలిటరీలారి కార్యరూపంగా చేసి చూపెట్టింది. అంతటితో వెంకటేశానికి యీ పనికిరాని ప్రపంచంతో సంబంధం పూర్తిగా వదలిపోయింది.

“ఎవరు చేసుకున్నది వారు అనుభవించకే తప్పుతుందా? కర్మఫరిపాకం అయిపోయింది నేటితో అన్నారూ వృద్ధ జంబుకాలు తమకర్మ ఎలా తెలుసుకోలేక.

‘మన వైధవసంఘంలో ఎటువంటి సానుభూతి లేదండి, తిండికిలేక మలఘల మాడుతూవుంటే చూస్తూ పూరుకుండేగాని పాడుసంఘం పిడికెడు బియ్యంవెయ్యదు.’ అన్నారూ సంఘసంస్కారులు తామేమిటో వూడబాడిచినట్లు.

ప్రతికలవాళ్ళు ‘ప్రమాదం’ అనే పేరుతో ఆగ్రహార్త ప్రచురించారు, అంతటితో తమ బాధ్యత తీరినట్లు!